

Zážitek v knihkupectví

Včera jsem v knihkupectví zažil pozoruhodnou příhodu: Hlavními aktéry byli maminka, tatínek a jejich tříletý syn. Vcelku normální rodina. Synek kolem rodičů neustále pobíhal. Osahával knihy v regálech, snažil se prozkoumat vše, co viděl, a k tomu se neustále domáhal pozornosti rodičů. Snažil se jim ukazovat, co všechno vidí, a jak hezké knížky jsou. Od své matky však neustále slyšel napomínání: „To dělej, to nedělej, na to nesahej, to neber, to není pro tebe, nech už mě být.....“

Synek se však stále pokračoval v průzkumu, poněvadž v jeho třech letech bylo příliš těžké vysvětlit mu, že všechny ty zajímavé věci nejsou určeny pro něj. Čím více ho maminka napomínala, tím více se domáhal pozornosti. U dětí tohoto věku zcela přirozený jev. Situace se opakovala stále dokola. Dítě se domáhalo svého a maminka se je snažila uklidňovat a napomínat stále stejnými slovy.

Scéna se postupně začala dramatizovat: Dítě stále nadšeno vystaveným zbožím, a mamince začíná docházet trpělivost. Opakovala proto tytéž věty s větší razancí: „Na to nesahej!“, „To není pro tebe!“, „ Poslouchej mě přece!“, „ Jsem přece tvá matka, tak mě poslechni!“

Nakonec se bezradně obrátila na tatínka: „Prosím tě už si ho vem!“ „Tatínek, ten si to s tebou vyřídí.“ „S tímto synem se nedá rozumně vyjít.“ „Když se budeš takto chovat, klepne mě z tebe pepka.“

A dalšími podobnými větami častovala svého synka, který stále nedokázal pochopit, proč nemůže tolik nádherných věcí mít právě pro sebe. Z jakého důvodu mu maminka zakazuje, co se mu líbí, a proč mu vlastně nadává a proč nakonec přenechává veškeré výchovné prostředky otci? Ten tiše postával a snažil se chlácholit matku, aby na synka nebyla tak přísná, že je to přece zcela normální a že děti takové jsou. Nakonec matka zuřivě vyběhla z knihkupectví a synek se dál procházel s otcem mezi regály.

Podobné příhody je možné vidět denně kdekoliv v supermarketech i v jiných obchodech. Děti jsou neposedné a nadšené vším, co vidí.

Mozek dítěte je v nahrávacím módu. Děti nám to nedávají najevo, ale vše, co děláme, jak se na ně tváříme, jak s nimi komunikujeme, si intenzivně zapisují. V jejich mozku se nepřetržitě odvíjí nahrávací páska magnetofonu, který neustále zaznamenává od rána do večera vše, co dítě vidí a co slyší. Jak se k nim chováme. Jak s nimi mluvíme. Jak se na ně díváme. Vše si uchovávají.

Vlivem situací, které dítě v knihkupectví zažilo, se mu do hlavy pravděpodobně zapsaly následující zápisy:

„Co chci, nemohu mít.“ „Má chtění zlobí mámu.“ „Máma neví, co se mnou.“ „Když něco chci, mohu být potrestán.“ „Má chtění jsou špatná.“ „Jsem divný.“ „Táta je větší autorita.“ „Táta je hodnější.“ „Táta mi více rozumí.“

Poněvadž děti neví, co je správné a co špatné, odpozorují veškeré chování a postoje od nás. Jejich svět je formován našimi postoji, našimi slovy, našimi pohledy, našimi výrazy, naším způsobem vyjadřování. Malé děti, které jsou plodem naší lásky a staly se součástí našich domácností, pozorují a přejímají od nás úplně všechno a jejich zapsané postřehy se stávají základem jejich budoucího chování.

Aniž bychom chtěli, předáváme jim informace z oblasti logiky, emocí a návyků. Čím je dítě mladší a čím častěji se daná situace opakuje, tím hlubší zápis v dětské hlavě zůstává. Jestliže v hlavě dítěte vznikly emoční zápisy, o kterých jsem před chvílí mluvil, bude jistě zajímavé se podívat, jaký člověk z něj vyroste a jaké problémy bude tento člověk prožívat za 30 let.

Zkusme si představit zápis v hlavě „Co chci, nemohu mít.“ Jakým způsobem se člověk bude chovat v dospělosti, pokud takový zápis má? Neustále se bude honit za tím, co chce, a přitom bude mít pocit, že to nemůže mít. Bude proto vynakládat velké úsilí, aby to nakonec získal, ale nezbaví se pocitu, že to stejně mít nemůže.

Emoční zápisy v hlavě pracují podobně jako gravitace pro naši planetu. I když o ní nevíme, působí na nás. To, že o ní nevíme neznamená, že jí nejsme ovlivňováni. Emoční zápisy v hlavě mají stejný charakter. I když o nich nevíme, jsme jimi ovlivňováni. A jejich síla je obrovská!

Tento malý človíček v žádném případě nemůže za to, co mu rodiče naskládali do hlavy. V dospělosti se bude divit, proč nemá věci, které tolik chce? Co mu brání dosáhnout štěstí? Kdo nemá, co chce, rozhodně šťastný nebude. Lidské štěstí přece závisí na uspokojování potřeb a pokud naše žádosti nejsou dlouhodobě uspokojovány, máme pocit, že život nemá smysl.

Náš mozek si ve většině případů v dospělosti nahradí mámu a tátu partnerem či partnerkou. Rovnice „Má chtění/přání zlobí mámu“ se v dospělosti projeví jako „Má chtění zlobí partnerku.“ Tento člověk si tedy najde životního partnera, kterého bude svými požadavky a svými představami a svými touhami zlobit. Tento vztah tudíž nemůže být nikdy funkční. Budou vedle sebe žít dvě osobnosti, které budou ve svých přáních nekompatibilní.

Další rovnice „Máma neví, co se mnou“, se opět přepíše do formy „Partner neví, co se mnou“. Jistě si dokážete představit vztah, který tuto rovnici bude dokazovat. Partneri budou vzájemně bezradní. Budou se vůči sobě chovat co možná nejpřirozeněji, ale s pocitem, že se vzájemně nechápou. Rozhodně ani jeden nebude chtít ze vztahu odejít a bude si dennodenně lámat hlavu, jak je možné, že mu partner nerozumí. V rozvodových řízeních pak slyšíme: „Prostě si nerozumíme, jsme každý jiný“.

Další rovnice „Když něco chci, mohu být potrestán“, je pro život dospělého jedince zcela fatální. Z těchto jedinců se stávají lidé, kteří svá přání ani nechtějí projevit. Stávají se lidmi s nízkým sebevědomím a v žádném případě neusilují o to, co chtějí. Zatlačí svá své potřeby do pozadí a raději o nic neusilují. Proč by usilovali, když za to mohou být potrestáni?

Rovnice typu „Jsem divný“, je taktéž škodlivá. Lidé s tímto zápisem v hlavě mají velmi nízké sebevědomí, utápí se ve svých vlastních nerealizovaných snech a uzavírají se raději sami do sebe, než by se ve společnosti projevovali. Rovnice tohoto typu má ničivý charakter a ti, kteří ji mají, i když mají velké sny a odvážné představy, se raději uchylují do samoty.

Poslední rovnici „Táta je větší autorita“ opět mozek pozmění na „Partner je větší autorita“. Pokud se silný jedinec s touto rovnicí ocitne ve vztahu s partnerem nebo s partnerkou, která pro něj bude větší autoritou, pravděpodobně bude docházet doma k nepříjemným střetům. Jestliže však partner bude pro mě větší autoritou, mohu mít tendenci se před ním ohýbat a stane se ze mě oslíček na provázku.

Pozorujeme, že zápisy z dětství se stávají základem pro emocionální život dospělého jedince. Dospělý jedinec má vždy pocit, že žije svůj život, a přitom vlastně žije život podle někoho úplně jiného. Rodiče tedy nesou při výchově svých dětí velkou odpovědnost. Tím, jak se chovají, jakým způsobem mluví, jak se dívají, jak komunikují, pokládají základ budoucího života svého potomka.

Mějme tedy stále na mysli, že veškeré naše jednání a chování je pozorováno a pokládá základ života našich dětí.

	<p>© Napsal ing. Aleš Kalina Kouč v oblasti osobního rozvoje (práce, peníze, vztahy, zdraví) Email: kalina@mujkouc.cz www.muivztah.cz www.foto-mluvi.cz www.mamdepku.cz</p> <p>Tento článek můžete využít pro své potřeby, pokud uvedete informace o autorovi, jeho email a odkaz na www stránky.</p>
--	---

Měsíčník osobního růstu zdarma: www.muivztah.cz/mesicnik-osobni-rust.htm